

Peliukas vardu

MIKA

NAUJOJI
klasika

NUO

8

IKI

12

METŲ

Matt Haig

Iliustravo CHRIS MOULD

TYTO ALBA

Matt HAIG
A MOUSE CALLED MIKA
Canongate Books Ltd, Edinburgh, 2021

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Ši leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: perduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama ši kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © Matt Haig, 2021

Illustrations © Chris Mould, 2021

Published by arrangement with Canongate Books Ltd, 14 High Street, Edinburgh EH1 1TE

© Almantė Rimavičienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2021

© „Tyto alba“, 2021

ISBN 978-609-466-611-7

Peliukas vardu
MIKA

Matt Haig

Iš anglų kalbos vertė

Almantė Rimavičienė

Iliustravo

Chris Mould

VILNIUS 2021

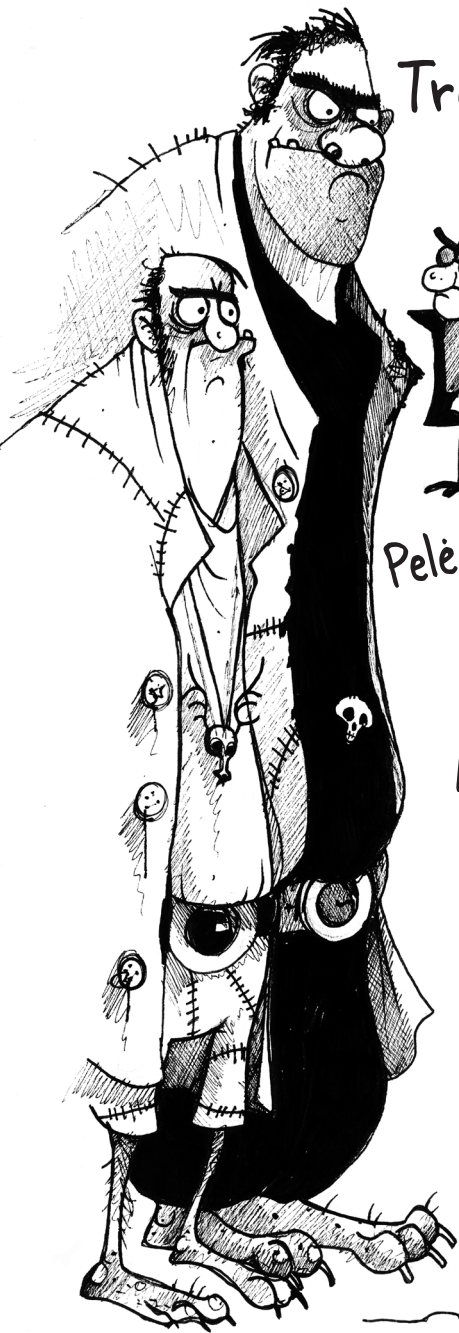
Troliai
ir elfai
Loka

Peleđa

Nikolas
Žaibas

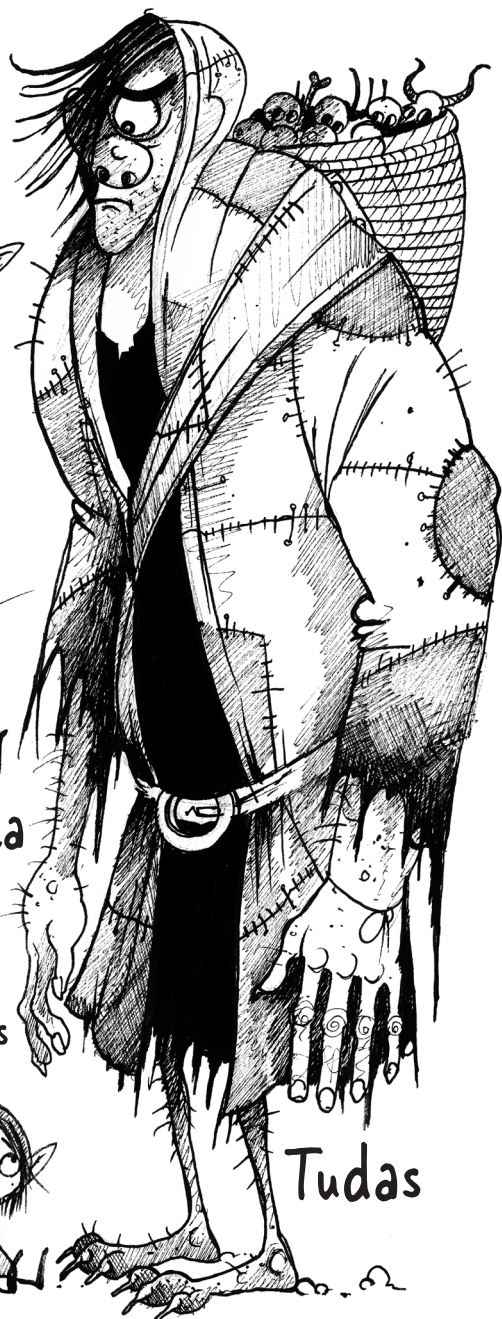
Tėtušis Nuša
Topo

Mika Bridžita

Tiesos Feja Mažasis Kipas

Tudas

Pasakojimas apie dvi peles

iške, atsirėmusios į pušies kan-
korėžį, tupėjo dvi pelės.

Jos buvo draugės. Ir atro-
dė kaip paprasčiausios pelės.
Paprastos tamsios akys, pa-

prastos rausvos nosytės ir paprasčiausios uo-
degytės.

Bet abi gyveno labai *neįprastoje* vietoje.
Mat buvo įsikūrusios tolimojoje Šiaurėje.

Pačiame šiauriniame šalies – ją žmonės
vadina Suomija – pakraštyje plyti miestelis
Elfhelmas, pati nuostabiausia vietelė visoje
planetoje. Nerasite jo jokiame žemėlapyje.
Vingiuotose jo gatvėse stovi ryškiai nudažyti

mediniai nameliai. Juose gyvena elfai, skraidantys šiauriniai elniai ir stebuklingai – viena fėja.

Vienas iš tų peliūkščių buvo vardu Mika. Ne toks nevalyvas kaip antroji pelė, bet vis tiek apsileidęs. Rudas krūtinės ir pilvelio kailiukas dažnai būdavo pribiręs grybų trupinių. Priešingai nei jo draugei, Mikai patiko Elfhelmo elfai, elniai ir fėjos.

– Džiaugiuosi, kad tave radau, – pasakė jis, žvelgdamas į apsnigtus medžius.

– Ir kodėl gi, Mika? – atsiduso kita pelė purvinu kailiuku ir apšarmojusiais ūsais, lyg būtų girdėjusi šiuos žodžius labai daug kartų. Ją vadino Drąsuole Bridžita. Iš tiesų ji buvo tiesiog Bridžita, bet priversdavo Miką (ir visus kitus) ją vadinti Drąsuole Bridžita. Nes ji buvo tokia. Pelė, turinti nuostatas.

– Nes nebesijaučiu vienišas. Susiradau tokią pačią kaip ir aš.

Drąsolė Bridžita nusikvatojo. Pro aukštas pušis žvelgė į neapkenčiamus spalvingus medinius elfų miestelio namelius.

– Mika, tu ne toks kaip aš.

– Kodėl ne?

– Matai, – tarė ji, – aš esu Drąsuolė Bridžita. Esu bebaimė. O tu ne. Tai vienas skirtumas.

Mika norėjo paklausti, kuo dar juodu skiriasi. Bet labai bijojo. Todėl tiesiog tupėjo, spoksojo į grybą priešais ir prisiminė ankstesnį gyvenimą, kai lindėjo tamsioje ir drėgnoje medžio drevėje...

Bevardis peliukas

Pirmiausia apie Miką turi žinoti tai, kad jis ne visada buvo vadinamas Mika.

Būdamas labai mažytis jis iš viso neturėjo vardo.

Ir ne todėl, kad pelės vienos kitoms neduoda vardų. Duoda. Žinoma, duoda. Paprastai tėvai vardą suteikia ką tik gimusiam peliukui, o Mikos bėda buvo ta, kad tėvai iš tikrųjų nė nežinojo apie jo gimimą.

Tėtis Čepsius nežinojo apie Miką, nes Mikai dar nė negimus didžioji pilkoji pelėda jį prarijo. Sunku būti geru tėvu, kai tave virškina.

Mama Ula neturėjo kaip pasiteisinti, bet ji bent jau buvo gyva. Tik labai, labai, *labai* pavargusi.

O labai, labai, *labai* pavargusi buvo todėl, kad Mika nebuvo vienintelis jos peliukas.

Tiesą sakant, Mika buvo vienas iš daugelio peliukų. Jis buvo tryliktas – ir paskutinis – iš vados.

Ula davė vardus visiems dvylikai tą naktį gimusių atžalų ir iš karto užmigo nesulaukusi gimstant Mikos.

Kai nubudo, Mika tebuvo vienas iš šimto devynių per visas vienuolika vadų tais metais jai gimusių peliukų. Kai kurie kiti mažyliai jau buvo rudi ir kailiniuoti, priešingai nei šie rausvi pliki naujagimiai, bet jai vis tiek buvo sunku juos visus sužiūrėti. Per daug ir nesivargino, todėl Mika savo pirmąsias gyvenimo dienas ir savaites buvo įsitikinęs, kad jo vardas yra „Tas“ arba „Anas“, o gal „Prašau, pasitrauk“ arba net „Tavo užpakalis man ant snukučio“.

Ir dar tas pirmąsias savo gyvenimo dienas Mika būdavo iš tiesų labai alkanas. Sausakimšoje, tamsioje, drėgnoje medžio drevėje jis buvo silpniausias, jauniausias, labiausiai apleistas ir alkaniausias peliukas, ir gali būti, kad jo pilvukas gurgė garsiausiai visoje visatoje.

Bet vieną dieną kai kas nutiko.

Ula parsinešė ypatingą radinį.

– Tai, – pasakė ji visiems aplink susispietu-
siems peliukams, – išties nuostabus dalykas.
Visutėlaitis pievagrybis. Geriausias visame
miške. Bet šiandien jau visi pavalgėme, todėl
dabar eisime miegoti, o grybas bus rytoj pus-
ryčiams.

Bet Mika pagalvojo: *Pala pala. Aš šiandien
nieko nevalgiau.*

Jis prisiminė pastarąjį
kartą, kai mama pusryčiams
parnešė grybą.

Jį nustūmė į šoną,
įspraudė į kampa, pri-
spaudė ir suspaudė, ir galiausiai
jam teko tik mažiausi grybo trupinėliai.

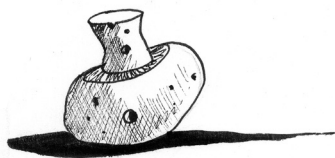
Todėl šįkart jis nusprendė pasielgti kitaip.

Tą naktį visiems broliams ir seserims giliai
įmigus jis tyliai nuslinko pas parpiančią mamą
ir įsispoksojo į glėbyje laikomą grybą.

Pilvukas sugurgė.

Mika spoksojo, spoksojo ir spoksojo.

Puikiai suprato, kad išlaukęs iki ryto ne-

gaus nė mažo kąsnelio. O grybas atrodė *toks* skanus.

Todėl padarė kai ką baisaus.

Atsargiai ištraukė grybą iš mamos glėbio ir krimstelėjo kąsnelį.

O tada krimstelėjo dar vieną kąsnelį.

Ir dar vieną.

Ir dar.

Kramsnojo, kol grybo nebeliko.

Tada nutykinio kuo toliau ir atsigulęs užmigo. Pačiu saldžiausiu miegu per visą savo trumpą gyvenimėlį, nes tik šį kartą užmigo su pilnu pilvuku. Juk geriausiai miegi tik sočiai prikimšęs pilvuką.

Miegojo visą naktį, kol iš sapnų pažadino riksmas.

– KAS PAVOGĖ GRYBĄ? – riaumojo Ula savo mieguistiems peliukams. Nors gal veikiau ne *riaumojo*. Kai pelė riaumoja, ausys linksta tik jei pats esi pelė. Visi kiti girdi vien tylutėlius cypčiojimus.

Bet Mika girdėjo, kaip ji riaumoja, ir taip išsigando, kad drebėjo kaip vėjo purtomas lapelis ir neištare nė žodžio.

Ar prisimeni Kalėdų Berniuką Nikolą ir jo draugą peliuką Miką? Apie jų nuotykius ir draugystę jau skaitei „Kaip Kalėdų Berniukas tėčio ieškojo“ ir kitose Matto Haigo (Meto Heigo) knygose. Metas vėl susitikti arba susipažinti!

Ši knyga – tai mažo peliuko Mikos DIDELĖ istorija.

Mika buvo tik vienas iš 109 mamai gimusių peliukų.

Vieną dieną jis sugalvojo iškeliauti į platųjį pasaulį, o dabar drauge su berniuku Nikolu gyvena mažyčiame elfų miestelyje tolimojoje Šiaurėje. Dienas Mika leidžia su bičiule pele Drąsuole Bridžita. Jis labai nori būti toks pat šaunus ir drąsus kaip Drąsulė Bridžita, tad padeda jai įgyvendinti *daugybę* planų. Pavojingų planų! O kartą peliukai ryžtasi neįtikėtinam nuotykiui – nugvelbti patį puikiausią, nuostabiausią, dvokiausią pasaulyje urga burga sūrį iš trolių! Ar jiems pavyks? Perskaityk ir sužinosi!

„Peliukas vardu Mika“ – šiltas, šmaikštus ir išmintingas pasakojimas apie ryžtą, drąsą būti savimi, tikrą draugystę ir, žinoma, apie SŪRĮ.

...yra už sūrį svarbesnių dalykų...
svarbesnių net už nepaprastą sūrį.

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt

NUO

8

IKI

12

METŲ